

Ganste vist, de kunne selv melde sig ud, men saalænge de selv blive staaende i Folkekirken, har Ingen Magt til at faae dem ud. For mig staaar det saaledes, at en Præst maa have akkurat lige saa store Betæneligheder ved at vie saadanne Mennesker, som ved at vie Frastilte. Jeg kan ikke se anderledes paa det, og jeg tror derfor, at der er lige saa megen Grund til at tage almindelig borgerlig Vielse, som til at tage den i dette særlige Tilfælde. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Brix) siger nok, at de kunne melde sig ud af Folkekirken, men det er ikke saa let, og saa længe de ere der, og saa længe de forlange kirkelig Vielse, skal Præsten give dem den. Vi have set, at en Mand er bleven dømt til imod sin Villie at indgaa Ægteskab, og at han som Medlem af Folkekirken selvfølgelig skulde have kirkelig Vielse. Mig forekommer det, at er der Noget, som skal nedbryde Ægteskabets Sællighed for Folkets Betragtninger, er det saadanne Tilfælde. Naar Folkekirken kun bestod af troende Medlemmer, saa var Sagen en ganske anden, men det er jo en ren Fiktion, at dette er Tilfældet, og det er en Fiktion, som vi Alle vide er urigtig. Jeg ønsker borgerlig Vielses Indførelse, ikke just saa meget for disse Menneskers Samvittigheds Skyld, thi sølte de sig trykke i deres Samvittighed ved at modtage kirkelig Vielse, have de ganske vist den Udvei at kunne træde ud af Folkekirken, men jeg ønsker borgerlig Vielses Indførelse for Folkekirken Skyld og for Kristendommens Skyld. Mig forekommer det, at Kristendommen er altfor god til at skulle bruges saaledes til Stads ved Familiefestligheder, som det ofte er Tilfældet ved Vielser, og det er jo desuden en faldt Forestilling, at Kristendommen skulde være en saadan Ceremonireligion. Det er jo ikke den kirkelige Vielse, som gjør Ægteskaberne til kristelige, thi saa saas det galt ud med en stor Del af de kirkelige Ægteskaber, som vi have. De fleste Ægteskaber, som vi have her tillands, ere kirkelig indviiede, og vi vide dog, at mangfoldige af dem ere alt Andet end kristelige. Det er aldeles ikke den kristelige Vielse, der gjør Ægteskaberne kristelige, men det, der gjør dem dertil, er Ægteskøllernes Tro, deres Gudsforhold, og ikke Vielsen. Efter den borgerlige Vielses Indførelse ville Ægteskaberne kunne blive ligesaa kristelige som nu, og der vil være større Sandhed i Forholdet. Det gjælder jo nemlig om, at det bliver klart for Befolkningen, at Ægteskabet egentlig sluttet af de Lo, og at det er Staten, der anerkjender det, for at det skal faae den borgerlige Gyldighed, medens det, som Kirken gjør, er at give sin Betsignelse til de Kristnes Ægteskaber. Der er jo ikke Tale om at affkaffe den kirkelige Vielse. Men saaledes tales der lidt. Saa snart der bliver Spørgsmaal

om borgerlig Vielse, bliver man mødt med den Bemærkning, at man vil affkaffe den kirkelige Vielse. Det er der jo Ingen, der vil. Alle, for hvem den kirkelige Vielse har Betydning, ville naturligvis i Fremtiden kunne faae den ligesaa fuldt som nu, men Ingen vil paa den anden Side blive tvungen dertil. Der er heller ikke Tale om at indføre borgerligt Ægteskab, thi Ægteskabet er ogsaa, saaledes som det nu bestaar, borgerligt. Det er blot en Sammenblanding, der sker ved Ægteskabets Indførelse af det kirkelige og Borgerlige, og det er denne Sammenblanding, som de, der føre Ordet for det borgerlige Ægteskab, ønske at have, saa at Enhver kan faae Sit, Staten Sit og Kirken Sit, og saa at ikke Andre blive nødt til at benytte den kirkelige Vielse end de, der selv ønske det. Der er en Ting, som burde være slaaet igjennem i Folkets Bevidsthed, at alt kirkeligt ikke paa nogen Maade bør paatvinges, hvis det skal være til Betsignelse. Det kan ikke være til Betsignelse, uden naar det tages frit, og saaledes skal det ogsaa være med Ægteskabet. Jeg veed, at der er Mange i Befolkningen, som endnu den Dag i Dag se paa det som noget Forfærdeligt, hvis vi kom til Indførelsen af borgerligt Ægteskab, og jeg mindes meget godt for nogle Aar tilbage ved et Møde i Odense, hvor Pastor Brandt holdt et Foredrag derom, og der kom et Tordestaal midt under Foredraget, at der saa var en Kvinde i Forsamlingen, som sagde: Hør, hør, Vorherre siger nei! Men jeg tror paa den anden Side, at Befolkningen er bleven betydelig klarere over dette siden 1850. Jeg tror og haaber paa, at det kirkelige Liv i Folket har været saa stærkt, og at der er udviklet saa megen Forstaaelse af det religiøse Livs Krav, at man vil kunne forstaa, at al Trostvang er urimelig og utilbørlig, og at alt Trosliv maa have Frihed, naar det skal trives. Det er fra denne Side, jeg nærmest ser paa Sagen. Det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) talte om, at det var en evropæisk Bevægelse, som gjorde sig gjældende ved Spørgsmaalet om det borgerlige Ægteskab. Det er ganske vist, at der i de fleste evropæiske Lande er en Bevægelse der henimod. Men det ærede Medlem lod til at se paa Sagen, som om der kun kunde kæmpes for det borgerlige Ægteskab fra den Side, som er Modstander af Kristendommen. Saaledes er det jo desværre lidt i de store evropæiske Lande, men her i Danmark har det hidtil været saaledes, at de, som kæmpede for den borgerlige Vielses Indførelse, netop have været Kristne. De have gjort det for Kristendommens Skyld, og deri ser jeg en god Borg for vor Udvikling. Jeg vil ønske og haabe, at det ikke her hjemme skal gaa saaledes, som det